

70'li yıllarda İzmir'de çocuk olmak ne demek?

Germencik'ten İzmir'e geldiğimde epey bocaladığımı hatırlıyorum. Mesela *Jale'yle Konuşmak* adlı kitabımda yazdığım bir anekdot vardı. Bornova'ya yerleşmiştik, orada Levantenlerin de evi vardı. Bir pazar günü, Levantenlerin evinin aralarında dolaşmaya, gezmeye çıkmışız, bahçe demirinden dışarı çıkmış bir çiçeği nedense heves ettim ve kopar-

"En yüksek notu, yeni gelmesine rağmen arkadaşın aldığını dedi ama bana İngilizce hikaye kitabını vermedi.

Günlerce bekledim, sonra gittim söyledim. O kasabalı çekingenliğimle "Bana kitap vermediniz" dedim. Vereceğini söyledi ama vermedi. Bu da bana hep dokunmuştur, acı gelmiştir. Çünkü küçük kasabada, küçük ilişkilerin içinde güzel şeyler öğrenmiştik. Birbirinin hakkına saygılı olmayı, söz

ağaçlar, insan ilişkileri her şey orada. Sanal dünyada sadece robot resimler var ve gerçek dünyayla hiç ilgisi olmayan fantastik bir dünya var. Bu iyi bir şey değil, doğru değil.

Ailelerin bilinçli olmalarını çok istiyorum. Onlar bilinçli olsalar keşke, çocuklarını yazın mesela bir köye götürüp biraz sokakların o özgür havasında çocukları onlarla tanıştırsalar. Hiç değilse biraz nefes alırsın çocuklar.

"İzmir'de Üç Çocuktuk" adlı kitabımızda üç önemli ismi; Meltem Cumbul, Haluk Bilginer, Sezen Aksu'yu karakter olarak seçmeniz nasıl oldu?

Behçet Uz Parkı'nın bitişiğinde bir kitapçı açtım. Sık sık dükkandan çıkıp parkta oturdum.

Birgün "Burada çok ünlü var ve onların da çocuklukları bu parkta geçti, neler yaşamışlardır?" diye düşünürken bir şim-

"Aydede Her Yerde" adlı çocuk öyküleri kitabıyla Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği tarafından 2012 Yılın Öykü Kitabı Ödülü'nü alan İzmirli yazar Hacer Kılıcıoğlu, "En çok çocuklar için yazmayı seviyorum" diyor.

dim. Bir kadın, son hisim evinin kapısından çıktı, bana "Çiçekler sizindir" diye bağırdı. Benim dünya başıma yıkıldı. Germencik'te bütün her yerde, her şey bizimdi. Komşularımızın tavuklarından, yumurta taze diye verirdi teyzelerimiz. Bahçelerindeki erikleri yerdik.

Bu olay benim için en büyük şoktu. Bir başka anım da şu: İzmir'e geldiğimde İngilizce öğretmenim ilk derse girdiği anda sınav yapıyormuş ve çocukları fazla başarılı bulmamış demek ki, en yüksek notu alana kitap hediye edeceğim demiş. Ben de hiçbir dersi sevmiyorum ama İngilizce'ye çok hevesliyim. Germencik'teki hocamdan çok iyi İngilizce öğrenmişim. Sınav kağıdımı yanlışsız yapmışım. Öğretmen şaşırması bir biçimde, "Nasıl yaptın?" gibi sorulardan sonra,

verip yapmayı ve daha birçok şey öğrenmiştik. Hala hatırlıyorum bu olay bana çok dokunmuştu. İzmir'de çocuk olmak önce zordu sonra alıştım. İzmir'in sokaklarını keşfettim, arkadaşlar edindim ama ilk yıl zorlu geçti. Sokaklarda oynadık.

"Sokaklar, insana dünyayı öğretir" diyorsunuz...

Ben eskiden park delisiydim, hala parkları çok severim. Zaman zaman gider kitabı elime alır, oturup okurum. Çocukları gözlemlerim.

Benim çocuklarım da ucundan kıyısından yakaladılar ama şimdiki çocuklar için durum çok fena. Şimdi sadece ellerindeki makineyle oynuyorlar ve ben çok üzülüyorum. Sokaklar, insana dünyayı öğretir, çünkü gerçek dünya orada. Hayvanlar,

Kitaplarımızda İzmir'i yazıyorsunuz. Buna nasıl karar verdiniz?

Muzaffer İzgü birgün dedi ki, "Ben bunu yapmaya çalıştım ama sizden de rica ediyorum, yaşadığımız mekanlara borcumuz var, siz de yaşadığımız mekanları yazın kitaplarımızda." Benim zaten öyle bir yola çıkmışlığım vardı. Ben şimdi hiç başka bir yer yazamıyorum. Sadece Aydede Her Yerde'de dünyanın her yerindeki çocukları yazdım. Semt semt, isim isim yazıyorum. Bazı özel yerleri, özel kuruluşları yazmıyorum ama Behçet Uz Parkı diye belirtiyorum mesela. Kordon, Alsancak, Basmane diye birebir yazıyorum. Başka şehirlerde olan çocuklar da o semtleri öğrenmiş oluyorlar. Keşke Bursalı bir yazar da Çekirge'yi, Uludağ'ı yazsa ben de oraları öğresem.

şek çaktı bende. Araştırdım, pek çok ünlünün çocukluğu var. Hepsini yazmak olanaksız çünkü çok zahmetli bir iş hepisiyle konuşmak. Sezen Aksu'yu, Haluk Bilginer'i, Meltem Cumbul'u seçtim.

Daha da seçebilirdim ama baktım ki üçünün çocukluğu benimkilere benzeyen bir çocukluk ve dolduracak kitabı.

Daha fazlasına ne zamanım ne de gönlüm el vermedi. Bir tek Sezen Hanım'ın kendisiyle görüşemedim, annesi, kardeşi ve yakınlarıyla konuştum. Haluk Bey'le ve Meltem Hanım'la görüştüm. 46 ayrı kişiyle röportaj yaptım, 3.5 yıl alan bir çalışmaydı. Türkiye'de bir kişiyi daha yazmak istersem ve ulaşabilirsem Güler Sabancı'nın Adana'daki çocukluğunu yazmak isterim.